

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1. JUDr. Ing. D. Ď.**, bytom M., Česká republika, **2. Akad. mal. a soch. M. T.**, bytom P. v dovolacom konaní zastúpení JUDr. J. H., advokát, T., proti žalovaným: **1. JUDr. J. J.**, V., správcovi konkurznej podstaty úpadcu **Ž.** v konkurze, so sídlom Š., IČO: X., **2. Ž.** v konkurze, so sídlom Š., IČO: X., **3. Ľ. F.**, bytom Z., **4. V. F.**, bytom Z., **5. L. s.r.o.** so sídlom C., IČO: X., o určenie, že nehnuteľnosti a hnutel'né veci patria do podielového spoluvlastníctva žalobcov, vedenej na Okresnom súde Trnave pod sp. zn. 12 C 175/2001, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. apríla 2009 sp. zn. 10 Co 329/2008 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Odporcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom z 19.3.2008 č.k. 12C 175/2001-776 zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti a hnutel'né veci (stavby súp.č. X. na parc.č. X. súp.č. X. na parc.č. X., zapísané na LV č. X. Trnava, stavby súp.č. X. na parc.č. X. plechový sklad, súp.č. X. na parc.č. X. prevádzková budova, zapísané na LV č. X., k.ú. Trnava, zariadenie stolárskej dielne: brúska pásová č. X., cinkovačka, dlabačka VPO č. X., pásová píla č. X., zrovnávačka č. X., fréza č. X., cirkulár, hobľovačka kombinovaná č. X., cirkulár kombinovaný č. X., brúska na hobľovacie nože č. X., brúska na píly, brúska stolová, dlabačka, stojanová vrtačka, teplovzdušné kúrenie, odsávanie so silom umiestneným mimo budovy č. X., kotol na tuhé palivo, sú v podielovom spoluvlastníctve žalobcov, a to každého

v polovici. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že žalobcom uložil zaplatiť žalovaným 1. až 4. náhradu trov konania v sume 52.966,75 Sk k rukám právneho zástupcu do 15-ich dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 80 písm. c/ O.s.p. a § 59 ods. 3, § 109 ods. 3 a § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30.4.1992 Federálny fond národného majetku ČSFR ako predávajúci previedol na stavebno-obchodnú firmu A., G., H., zastúpenú riaditeľom JUDr. Ing. D. Ď. ako kupujúceho vlastnícke právo ku všetkým veciam, všetky iné práva a majetkové hodnoty, ktoré slúžili k prevádzkovaniu privatizovanej jednotky Ž. Bratislava, špecifikované v článku II. a III. zmluvy, ktoré boli obsiahnuté v prílohe č. 2 a kupujúci prebral všetky záväzky predávajúceho súvisiace s predávaným podnikom a zaviazal sa zaplatiť kúpnu cenu. Žalobca 1. dňa 23.7.1992 za účasti žalobkyne 2. a ďalších dvoch spoločníkov založili novú obchodnú spoločnosť pod obchodným názvom Ž. spol. s r.o., so sídlom Š., B.. V ten istý deň žalobca 1. uzavrel so S., a.s., Bratislava, úverovú zmluvu na sumu 454.000.000,- Kčs, pričom banka úverovú zmluvu realizovala v ten istý deň a kúpnu cenu zaplatila FFNM. Dodatkom č. 1 zo dňa 23.11.1992 a dodatkom č. 3 zo dňa 14.12.1992 sa spoločenská zmluva o založení spoločnosti Ž. spol. s r.o., zmenila tak, že spoločník stavebno-obchodná firma A., H., zmenil obchodné meno na JUDr. Ing. D. Ď. -stavebno-obchodná firma, A. Š., B., pričom tento spoločník v súlade s § 59 a § 102 ods. 3 Obchodného zákonníka vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti časť podniku Ž. so sídlom v Bratislave, Š., v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji podniku z 30.4.1992 a jej príloh, ako aj zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí podľa ust. zákona č. 92/1991 Zb. s výnimkou nehnuteľnosti v S. - lodenice, kat.úz. S. LV č. X. parc.č. X. o výmere X. m2. Štátne notárstvo Bratislava I. dňa 28.12.1992 zaregistrovalo zmenu spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti záznamom č. R. Týmto dňom sa zmena spoločenskej zmluvy stala právoplatnou, právne účinnou, teda i vkladu schopnou listinou, pretože registráciou zmluvy štátnym notárstvom sa splnila zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v roku 1992. Súd dospel k záveru, že vnesenie majetku do vlastníctva úpadcu Ž., A. spol. s r.o., sa realizovalo v súlade s § 59 ods. 3 a § 109 ods. 3 Obchodného zákonníka za primeraného použitia § 476 a nasl. Obchodného zákonníka a tento majetok bol v čase vyhlásenia konkurzu majetkom žalovaného 2. Súd vychádzal i z rozhodnutí senátov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 170/96 zo dňa 14.5.1997 a sp. zn. 6 Obo 62/03 zo dňa 24.9.2003, v ktorých boli vyslovené právne stanoviská, že žalobca

nepreukázal, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam nepatrí úpadcovi Ž., A. spol. s r.o.. V rozsudku sp. zn. 2 Obo 170/96 Najvyšší súd SR určil, že JUDr. Ing. D. Ď. -stavebno-obchodná firma A. B., zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 o založení spoločnosti vniesol majetok v rozsahu podľa či. IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy, a preto nie je možné s úspechom sa domáhať určenia opaku, že tento majetok patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcov s nepodloženým tvrdením, že tento majetok do spoločnosti vnesený nebol. Rozsudkom sp. zn. 6 Obo 62/03 Najvyšší súd SR potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81 Cb 80/97-859 zo dňa 9.12.2002, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu JUDr. Ing. D. Ď. -stavebno-obchodná firma, ktorou žalobca uplatnil nárok na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu Ž., A. spol. s r.o.. Podľa názoru súdu žalobca ako nepeňažný vklad vniesol do spoločnosti Ž., A. spol. s r.o. časť podniku Ž. Bratislava v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji podniku zo dňa 30.4.1992 a jej príloh, čiže vniesol všetky hnutel'né veci, ktoré sa nachádzali v tej časti podniku, ktorý navrhovateľ sprivatizoval. Podľa súdu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že sporné nehnuteľnosti a hnutel'né veci patria do ich podielového spoluvlastníctva.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej potvrdil a v časti trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V potvrdzujúcej časti rozsudku sa plne stotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Navrhli napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, s tým že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm f), konanie je postihnuté inou vadou ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.), ako i to že došlo k nesprávne právnemu posúdeniu veci, (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom považujú dovolatelia tú skutočnosť že odvolací súd nevyhodnotil všetky ich návrhy na dokazovanie a v dôsledku toho nezistil, kto je vlastníkom vecí . Namietali že nezistením podstatných skutočností dospel odvolací súd k nesprávne právnemu názoru. Napokon poukázali i na skutočnosť že až po obdržaní rozsudku odvolacieho súdu zistili, že im bol odňatý zákonný sudca resp. že rozhodoval nesprávne obsadený súd (§ 237 písm.g/ O.s.p.).

Žalovaní 3. a 4. navrhli dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) ktorý je zastúpený advokátom

(§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenie dovolacieho pojednávania (§243a ods. 1 O.s.p.) najskôr či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci súd rozhodol rozsudkom. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky ani jedného z rozsudkov uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p., dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval a teda ani nevyslovil svoj právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané

nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť krajský súd, dovolací súd sa osobitne zamerl na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcom odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O procesnú vadu v zmysle tohoto ustanovenia ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

K námietkam žalobcov uvedených v dovolaní, že odvolací súd nesprávne postupoval tým, že sa nevyporiadal s navrhovanými dôkazmi, pri hodnotení dôkazov nevysvetlili čo bolo preukázané a z akého dôvodu, teda súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania treba uviesť, že zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. Zároveň treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. a táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Podľa názoru dovolateľov, odvolací súd im odňal možnosť pred súdom aj tým, že vec nesprávne právne posúdil. Treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený

skutkový stav vyjadreným v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia (viď R 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky síce všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g/ resp. k vyjadreniu dovolateľov, že im bol odňatý zákonný sudca najvyšší súd uvádza. V zmysle citovaného ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom súd nie je správne obsadený, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca. Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch). V zmysle § 50 ods. 2 písm. b/ a c/ zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje, okrem iného, zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov a určenie spôsobu zastupovania sudcov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v

prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonať jednotlivé úkony. Rozvrh práce musí byť v týchto otázkach pre účastníkov predvídateľný a transparentný. Pokiaľ príslušný senát, stanovený rozvrhom práce, prejedná a rozhodne vec v inom, než určenom zložení, môže sa tak stať iba vtedy, ak je absencia rozvrhom práce určených sudcov dôvodná. Za takú treba považovať najmä vylúčenie sudcu z dôvodu zaujatosti a jeho odôvodnenú neprítomnosť (v dôsledku choroby, dovolenky, pracovnej cesty a pod.). Zloženie senátu, ktorý vec prejednal a rozhodol, bolo určené v súlade s platným rozvrhom práce a dodatkom č. 3 k rozvrhu práce Krajského súdu Trnava zapísaného pod spisovou značkou 1SprR/10/2009 zo dňa 24.03.2009 na strane č.2 rímska III. nakoľko od 01.04.2009 bol sudca Fedor Benka vymenovaný do vyššej sudcovskej funkcie – predseda senátu a táto zmena sa premietla aj do tabuľky na strane 25 rozvrhu práce kde sú ako predsedovia senátu uvedený JUDr. Katarína Slováčková, Mgr. Dušan Čimo, Mgr. Fedor Benka a členovia senátu JUDr. Katarína Slováčková, Mgr. Dušan Čimo, Mgr. Fedor Benka, odvolacie konanie tak nebolo zaťažené vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., spočívajúcou v nesprávnom obsadení súdu.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade je dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Náhradu trov dovolacieho konania odporcom nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnili.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 28. augusta 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Marta Hrčková